

Ne félj, mert veled vagyok!

Kórházasztorációs értesítő betegeknek és segítőknek
— 2007., IV. évf., 1. szám —

Kedves Testvéreim!

Szeretettel köszöntök mindenkit a lapunk februári számának megjelenése alkalmából.

Idő. Ez az, amiből a legkevesebb van manapság. Idő a beszélgetésre, egymásra figyelésre, elcsendesedésre. Idő arra, hogy a lelkünkkel is foglalkozzunk, és a Teremtőhöz forduljunk.

Számomra az idő átértékelése egy hosszantartó betegség során történt, amikor sok mindent megtapasztaltam. A legcsodálatosabb lelki élményem ehhez az időhöz kapcsolódik. A legnagyobb fájdalmak és kétségbeesés közben sikerült kimondanom: „*Uram, legyen meg a Te akaratod!*” Ezzel együtt születtem lelkileg újjá. Időt kaptam. Ezután megpróbáltam nem csak saját magammal foglalkozni, hanem minden fájdalmamat, örömeimet, imámat felajánlani Jézusnak önmagamért és embertársaimért. Szent Pál Kolosszeiekhez írt levelében olvashatjuk: „*Most pedig örömet szenvedek értetek, és kiegészítem testemben mindazt, ami hiányzik Krisztus szenvedéseiből, testének, az egyház javára*” (Kol 1,24) Így vált értékessé a betegség ideje.

Az életemből még hátralévő „*ajándék időt*”, szeretném értékesen felhasználni, élni, a családomban és szolgálatomban egyaránt. Az erőt a szentségi Jézussal való találkozásból merítem, Ő minden nehézségben megerősít.

Isten szeretetében bízva, gyógyulást és sok hasznos *időt* kívánok mindnyájatoknak.

Testvéri szeretettel:

Gáspár Annamária
kórházi lelkigondozó

„Ezt mondja az Úr: Átkozott az az ember, aki emberben bízik, aki halandóra támaszkodik, és akinek szíve elfordul az Úrtól. Olyan lesz, mint a cserje a pusztában: semmi jót nem várhat, a kiaszott sivatagban tanyázik, sós és lakatlan földön.

Áldott az az ember, aki az Úrban bízik, akinek az Úrban van reménye. Olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely gyökereit egészen a folyóig eresztí. Ha jön a hőség, nem kell félnie, lombja mindig zöldellni fog. Szárazság idején sem kell aggódnia, akkor sem szűnik meg gyümölcsöt teremni.”

(Jer 17,5-8)

1993-tól II. János Pál kezdeményezésére február 11. a Betegek Világnapja, annak emlékére, hogy Lourdes-ban 1858. február 11-én jelent meg a Szűzanya Soubirous Bernadett 14 éves francia lánynak, majd február 15-én a sziklabarlangban csodatevő forrás fakadt. A csoda helyén 1864-ben templomot építettek, amelynek IX. Pius pápa bazilika címet és előjogokat adományozott. Lourdes-ban a zarándokok száma évente több mint félmillió és a természetes módon meg nem magyarázható gyógyulások száma is több ezerre tehető. A világnap célja, hogy *„Isten egész népe kellő figyelmet szenteljen a betegeknek, segítse elő a szenvedés megértését.”*

Imák Szűz Máriához, a betegek gyógyítójához:

Oltalmad alá futunk, Istennek szent Szülője, könyörgésünket ne vesd meg szükségünk idején, hanem oltalmazz meg minket minden veszedelemtől, mindenkor dicsőséges Szűz. Mi Asszonyunk, mi Közbenjárónk, mi Szószólónk, engeszteld meg nekünk Szent Fiadat, ajánlj minket Szent Fiadnak, mutass be minket Szent Fiadnak! Ámen

*

Emlékezzél meg, ó legkegyesebb Szűz Mária, sohasem lehetett hallani, hogy te valakit magára hagytál, aki oltalmadat kérte, segítségért könyörgött vagy pártfogásodért esedezett. Én is ilyen bizalomtól lelkesítve sietek hozzád, szűzek Szűze, jóságos Anyám; hozzád fordulok, és én bűnös, színed előtt sóhajtván állok. Ne vesd meg könyörgésemet, örök Igének Anyja, hanem hallgass rám kegyelmesen, és hallgass meg engem. Ámen

„Hozzátok fordulok, kedves beteg testvéreim. Arra biztatlak benneteket, hogy szemléljétek a keresztfeszített Krisztus szenvedéseit, és vele egyesülve forduljatok az Atyához teljes bizalommal, tudva, hogy az egész élet, s a tiétek különösen az Ő kezében van. Legyetek tudatában, hogy szenvedésetek Krisztus szenvedésével egyesülve termékeny lesz az Egyház és a világ javára. Kérem az Urat, hogy erősítse meg szeretetébe vetett hiteteket, főleg mostani megpróbáltatásaitokban. Bárhol is vagytok, remélem, mindig megtaláljátok a kellő bátorítást és lelki erőt ahhoz, hogy tápláljátok hiteteket és közelebb kerüljétek az élet Atyjához. Az Egyház szeretne segíteni nektek és mellettetek akar lenni papjain és lelkipásztori munkatársain keresztül, támogatni benneteket a szükség idején, és jelenvalóvá tenni a szenvedőknek Krisztus szerető irgalmát.”

(részlet XVI: Benedek pápa Betegek Világnapjára írt üzenetéből)

„Ezért én is, miután halottam az Úr Jézusban való hitetokről és az összes szent iránti szeretetekről, nem szűnök meg hálát adni értetek, megemlékezve rólatok imádságaimban, hogy Urunk, Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt. Világosítsa meg lelki szemeteket, hogy tudjátok, milyen reményre hívott meg titeket, milyen gazdag dicsősége öröksége a szentek számára, és milyen mérhetetlen nagy az ő hatalma rajtunk, akik hiszünk.”

(Ef 1,15-19)

A Szatmári Egyházmegye Biblia Évéhez kapcsolódó programjainak keretében, **február 10-én, szombaton** közös ünneplésre hívjuk a betegeket, hozzátartozóikat, orvosokat, ápolókat, az önkéntes beteglátogatókat és mindazokat, akik szeretnének velünk ünnepelni.

A Székesegyházban 17.30-tól gyónási lehetőség lesz, majd 18.00-tól püspöki szentmise. A résztvevők teljes búcsút nyerhetnek.

Ahol az ég és a föld ölelkezik

Két szerzetes a kolostori könyvtár egyik régi írásában olvasta, hogy valahol a világ végén létezik egy hely, ahol az ég és a föld összeér. Elhatározták, hogy útrakelnek és ők bizony megkeresik azt a helyet. Azt is megfogadták, hogy vissza sem térnek mindaddig, amíg meg nem találták.

Beutazták szinte az egész világot, átvészelték számtalan veszedelmet, elviseltek minden kínzó nélkülözést és áldozatot, ami egy ilyen, a világnak sok vidékét érintő úttal jár. Nem kerülhették el azt az ezer csábító kísértést sem, ami az embert el akarja téríteni eredeti céljától. Ők mindezekben diadalmaskodtak.

Tudták, hogy azon a helyen, ahová törekedtek, egy ajtóra fognak találni: elég, ha azon az ajtón csak kopogtatnak, és máris Istennel találják magukat szembe.

Rá is találtak az ajtóra.

A szívük a torkukban dobogott, de minden késlekedés nélkül bekopogtak az ajtón.

Az lassan kitarult. A két szerzetes remegő lábakkal belépett és... mindkettő a saját cellájában találta magát a kolostorban.

Egy nap egy tudós vendégeket fogadott és azzal ejtette őket bámulatba, hogy minden kertelés nélkül nekikszegte a kérdést: „Hol lakik Isten?” Azok nevettek rajta: „Mi nem jut eszébe? Hát nem hirdeti az egész világ az Ő dicsőségét?”

A tudós maga adott választ a kérdésre: „Az Isten ott lakik, ahová beengedik.”

Íme, ami leginkább számít: beengedni magunkhoz az Istent. De Őt csak oda engedhetjük be, ahol vagyunk, ahol valóban élünk, ahol hitelesen élünk.

„Az ajtónál állok és kopogatok”- mondja Jézus (v.ö. Jel 3,20)

Ma kinyitod neki az ajtódát?

(Részlet Bruno Ferrero Ami fontos: a rózsza című könyvéből)